

RETTENS DOM (enedommer)  
28. september 2004

Sag T-216/03

**Mario Paulo Tenreiro**  
**mod**  
**Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

»Tjenestemænd – mobilitet – afslag på forfremmelse –  
sammenligning af fortjenester«

Fuldstændig gengivelse på fransk.....II - 1087

**Angående:** Påstand om annullation af Kommissionens beslutning, som blev offentliggjort den 14. august 2002, om udfærdigelse af listen over tjenestemænd forfremmet til lønklasse A4 i forfremmelsesåret 2002, for så vidt som sagsøgeren ikke var opført på denne.

**Udfald:** Frifindelse. Hver part bærer sine egne omkostninger.

## **Sammendrag**

*1. Tjenestemænd – søgsmål – forudgående administrativ klage – samme genstand og grundlag – anbringender og argumenter, som ikke er indeholdt i klagen, men som er snævert forbundet hermed – formaliteten  
(Tjenestemandsvedtægten, art. 90 og 91)*

*2. Tjenestemænd – søgsmål – akt, der indeholder et klagepunkt – begreb – afslag på opførelse på listen over tjenestemænd, der kan forfremmes – forberedende retsakt, da den ikke udelukker personer, som ikke er opført på listen, fra forfremmelse  
(Tjenestemandsvedtægten, art. 90 og 91)*

*3. Tjenestemænd – forfremmelse – administrationens skøn – domstolsprøvelse – grænser  
(Tjenestemandsvedtægten, art. 45)*

*4. Tjenestemænd – forfremmelse – sammenligning af fortjenester – bevisbyrde  
(Tjenestemandsvedtægten, art. 45)*

*5. Tjenestemænd – forfremmelse – sammenligning af fortjenester – betingelser – administrationens skøn – grænser  
(Tjenestemandsvedtægten, art. 45)*

6. Tjenestemænd – forfremmelse – kriterier – fortjenester – hensyntagen til anciennitet og alder – subsidær karakter  
(Tjenestemandsvedtægten, art. 45)

7. Tjenestemænd – forfremmelse – sammenligning af fortjenester – automatisk forfremmelse af tjenestemænd indskrevet på listen over de mest fortjenstfulde tjenestemænd fra det foregående år – ulovlighed – hensyntagen til indskrivelsen på listen – tilladt – betingelse  
(Tjenestemandsvedtægten, art. 45)

8. Tjenestemænd – forfremmelse – princippet om forbud mod forskelsbehandling – tjenestemænd, der er blevet forflyttet  
(Tjenestemandsvedtægten, art. 45)

9. Tjenestemænd – forfremmelse – sammenligning af fortjenester – betingelser – anvendelse af metoder, der skal fjerne subjektiviteten som følge af forskellige bedømmers bedømmelser – lovlig  
(Tjenestemandsvedtægten, art. 45)

1. Efter reglen om overensstemmelse mellem en administrativ klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, og det efterfølgende søgsmål er det en betingelse for, at sagen kan realitetsbehandles, at et klagepunkt, der rejses for Fællesskabets retsinstanser, forinden er blevet påberåbt under den administrative procedure, således at ansættelsesmyndigheden har været i stand til at tage stilling til de kritikpunkter, som den berørte part retter mod den anfægtede afgørelse. Denne regel er begrundet i formålet med den administrative klageprocedure, der har til formål at løse konflikter mellem tjenestemænd og administrationen i mindelighed.

Selv om de påstande, som nedlægges for Fællesskabets retsinstanser, kun kan vedrøre indsigelser, der hviler på samme grundlag som de i klagen anførte, kan de dog uddybes for Fællesskabets retsinstanser ved anbringender og argumenter, som ikke nødvendigvis er anført i klagen, men som står i nøje forbindelse med den.

(jf. præmis 38-40)

Henvisning til: Domstolen, 20. maj 1987, sag 242/85, Geist mod Kommissionen, Sml. s. 2181, præmis 9; Domstolen, 26. januar 1989, sag 224/87, Koutchoumoff mod Kommissionen, Sml. s. 99, præmis 10; Domstolen, 14. marts 1989, sag 133/88, Del Amo Martinez mod Parlamentet, Sml. s. 689, præmis 9 og 10; Retten, 29. marts 1990, sag T-57/89, Alexandrakis mod Kommissionen, Sml. II, s. 143, præmis 8; Retten, 7. juli 2004, T-175/03, Schmitt mod AER, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis.

2. Opførelse af en tjenestemand på listen over de tjenestemænd, der findes at have gjort sig mest fortjent til en forfremmelse inden for en stillingsgruppe, er blot en forberedende akt og er følgelig ikke en akt, der indeholder et klagepunkt. For så vidt som ansættelsesmyndigheden ikke strengt taget er forpligtet til at forfremme en tjenestemand, der er opført på listen, berører opførelsen på denne liste som sådan ikke direkte den pågældendes retsstilling, da afgørelsen vedrørende hans eventuelle forfremmelse endnu henstår. Med hensyn til de udelukkede tjenestemænd ændrer den blotte omstændighed, at en anden tjenestemand opføres på listen, heller ikke deres retsstilling, som kun berøres af en faktisk forfremmelse af denne. Lovligheden af nævnte liste kan derfor anfægtes i forbindelse med et annullationssøgsmål til prøvelse af den afgørelse, der er truffet efter afslutningen af forfremmelsesproceduren.

Kun såfremt ansættelsesmyndigheden anser sig for bundet af den liste, der udarbejdes efter arbejdet i forfremmelsesudvalget, således at den udelukker personer fra forfremmelse, som ikke figurerer på listen, ændrer et afslag på at opføre en tjenestemand på denne liste umiddelbart den udelukkede tjenstemands retsstilling og er i forhold til denne en akt, der indeholder et klagepunkt.

(jf. præmis 47 og 48)

Henvisning til: Retten, 5. december 1990, sag T-82/89, Marcato mod Kommissionen, Sml. II, s. 735, præmis 40 og 52; Retten, 3. oktober 2000, sag T-187/98, Cubero Vermurie mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 195, og II, s. 885, præmis 3.

3. Ved sammenligningen af kandidaternes fortjenester ved forfremmelse har ansættelsesmyndigheden et vidt skøn, og Fællesskabets retsinstansers kontrol på dette område bør begrænses til spørgsmålet om, hvorvidt administrationen på baggrund af den fulgte fremgangsmåde og de forhold, den kan have lagt til grund for vurderingen, kan antages at have holdt sig inden for grænser, som ikke kan anfægtes, og ikke har anvendt sine beføjelser åbenbart fejlagtigt. Fællesskabets retsinstanser kan således ikke sætte deres bedømmelse af kandidaternes kvalifikationer og fortjenester i stedet for ansættelsesmyndighedens.

(jf. præmis 50)

Henvisning til: Domstolen, 15. marts 1989, sag 140/87, Bevan mod Kommissionen, Sml. s. 701, præmis 34; Retten, 6. juni 1996, sag T-262/94, Baiwir mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 257, og II, s. 739, præmis 66 og 138; Retten, 5. marts 1998, sag T-221/96, Manzo-Tafaro mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 115, og II, s. 307, præmis 16; Retten, 13. juli 2000, sag T-157/99, Griesel mod Rådet, Sml. Pers. I-A, s. 151, og II, s. 699, præmis 41.

4. For så vidt angår bevisbyrden for, at der er foretaget en reel sammenligning af forfremmelsesværdige tjenestemænds fortjenester inden vedtagelsen af en afgørelse om forfremmelse, skal en sagsøger, der rejser tvivl om, hvorvidt en sådan sammenligning har fundet sted, i det mindste fremlægge en række tilstrækkeligt samstemmende indicier til støtte for hans argumentation for, at der ikke er foretaget en sådan sammenligning, før den pågældende institution skal fremlægge bevis for, at den faktisk har foretaget en sammenligning.

(jf. præmis 59)

Henvisning til: Retten, 30. januar 1992, sag T-25/90, Schönherr mod ØSU, Sml. II, s. 63, præmis 25; Retten, 19. marts 2003, forenede sager T-188/01 – T-190/01, Tsarnavas mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 95, og II, s. 495, præmis 115.

5. Ansættelsesmyndigheden kan anvende den metode, som den finder mest hensigtsmæssig, når den sammenligner bedømmelsesrapporterne og fortjenesterne for de kandidater, der kan forfremmes, såfremt den valgte metode sikrer, at sammenligningen af kandidaternes fortjenester sker i tjenestens interesse på grundlag af lige forhold og med udgangspunkt i sammenlignelige informations- og oplysningskilder.

(jf. præmis 68)

Henvisning til: Retten, 30. november 1993, sag T-78/92, Perakis mod Parlamentet, Sml. II, s. 1299, præmis 14; Retten, 13. juli 1995, sag T-557/93, Rasmussen mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 195, og II, s. 603, præmis 20.

6. Selv om fortjenesterne for de tjenestemænd, der kan komme i betragtning ved forfremmelse, udgør det afgørende kriterium ved enhver forfremmelse, kan ansættelsesmyndigheden i tilfælde af lighed mellem fortjenesterne subsidiært tage hensyn til andre forhold, såsom kandidaternes alder og anciennitet i lønklassen eller tjenesten.

(jf. præmis 79)

Henvisning til: Retten, 9. april 2003, sag T-134/02, Tejada Fernández mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 125, og II, s. 609, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis.

7. En praksis, hvorefter en tjenestemand, der i det foregående år var opført på listen over de mest fortjenstfulde tjenestemænd, dog uden at blive forfremmet, automatisk forfremmes, er i strid med princippet om sammenligning af fortjenesterne for de tjenestemænd, der kan forfremmes, i vedtægtens artikel 45.

Kravet om en sammenligning af fortjenester udelukker imidlertid ikke, at ansættelsesmyndigheden kan tage hensyn til, at en tjenestemand allerede var opført på listen over de mest fortjenstfulde tjenestemænd i de foregående år, såfremt hver kandidats fortjenester bedømmes i forhold til de andre kandidaters fortjenester. Heraf følger, at en hensyntagen til »resten« fra det foregående forfremmelsesår ikke som sådan kan kritiseres, i det omfang ansættelsesmyndigheden ikke tillægger dette hensyn uforholdsmæssig stor vægt.

(jf. præmis 82 og 84)

Henvisning til: Retten, 25. marts 1999, sag T-76/98, Hamptaux mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 59, og II, s. 303, præmis 44.

8. Fællesskabets institutioner skal sikre, at mobiliteten ikke udgør en hindring for karriereforløbet for de tjenestemænd, der gøres til genstand herfor. Det tilkommer således disse institutioner at kontrollere, at en tjenestemand, der er blevet forflyttet, ikke straffes som følge af denne forflyttelse i forbindelse med en forfremmelsesprocedure.

En tjenestemand kan imidlertid ikke sammenligne sin aktuelle situation med en situation, som han hævder at ville have haft, såfremt han ikke var blevet forflyttet, med henblik på at godtgøre en tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling. For så vidt angår en tjenstemands rent hypotetiske situation er det ikke muligt konkret at afgøre, hvilke muligheder for forfremmelse denne ville have haft, idet sådanne muligheder er for usikre.

(jf. præmis 92 og 95)

Henvisning til: Domstolen, 27. oktober 1977, forenede sager 126/75, 34/76 og 92/76, Giry mod Kommissionen, Sml. s. 1937, præmis 27 og 28; Domstolen, 5. maj 1983, sag 785/79, Pizzolo mod Kommissionen, Sml. s. 1343, præmis 16; Cubero Vermurie mod Kommissionen, præmis 68 og 69.

9. Den metode, som ansættelsesmyndigheden anvender ved forfremmelser, og som består i at sammenligne gennemsnittet af de analytiske bedømmelser af tjenestemænd i to forskellige generaldirektorater med gennemsnittet af de analytiske bedømmelser i deres respektive generaldirektorater, anses for lovlig, i det omfang en sådan metode skal fjerne subjektiviteten som følge af forskellige bedømmernes bedømmelser.

(jf. præmis 97)

Henvisning til: Cubero Vermurie mod Kommissionen, præmis 85.